

Woord vooraf.

Door Luc Andries.

Zoals u vaststelde op de frontpagina bij de foto van de Sint-Servatius te Ravels, heeft de winter ons met een venijnig prikje van zijn staart verlaten. De omslag van het tijdschrift zal er vanaf heden anders uitzien en op de allerlaatste pagina mogen we ook het prachtige logo van onze fusiegemeente Ravels plaatsen.

Wij danken bij de aanvang van het nieuwe werkjaar al de leden en sponsors die ons financieel een hart onder de riem staken. Maar omwille van de steeds hoger oplopende druk- en verzendingskosten waren we genoodzaakt om het lidgeld vanaf 20 januari 2012 te verhogen naar 20,00 euro.

Diegenen die hun lidmaatschap nog moeten hernieuwen, kunnen op de laatste binnenpagina onze bankgegevens vinden.

Al onze leden moeten weten dat door 'werkend lid' te worden en/of deel te nemen aan onze activiteiten, u uw grenzen verlegt en dat uw lidgeld beter rendeert. Het is geen winst, louter in de zin van financieel gewin, maar een geestelijke en culturele verrijking. En nog belangrijker is het uitbouwen van een menselijk netwerk, dat op zijn beurt essentieel is voor het sociale weefsel van onze maatschappij.

Daarom wil ik nogmaals de mensen bedanken die de voorbije maanden ons archief in de pastorie van Weelde-Station op punt gezet hebben en ook iedereen die zorgt voor het onderhoud, toezicht en rondleiding in ons museum 't Kaske. Bovendien mogen we diegenen niet vergeten die in stilte achter de schermen onverdroten hun steentje bijdragen.

Op het programma van 2012 hebben we: **1)** Nacht van de geschiedenis in 't Kaske met als thema: 'DRANK'. **2)** Uitstap naar Tongeren en bezoek expositie: 'Sagalassos'. **3)** Voorjaarslezing. **4)** Heemdag met als thema: 'WOONCOMFORT'. **5)** Fietsuitstap. **6)** 'Pieremarkt'. **7)** Open Monumentendag. **8)** Herfstwandeling. **9)** Najaarslezing.

U hoeft niet noodzakelijk werkend lid of bestuurslid te worden om onze Heemkunde- en Erfgoedvereniging Nicolaus Poppelius vooruit te stuwten met constructieve ideeën. Wij staan gewoon open voor de gedachten en projecten van onze leden en dorpsgenoten.

Iedereen is van harte welkom!

Luc Andries, voorzitter

Lief en Leed.

* Een viergeslacht bij Maria Godschalk-Van Den Heyning. Julie Timmermans is de nieuwe spruit van kleindochter Evelien Meeusen en dochter Marleen Godschalk.

* Mies Boeren is de kleindochter van Frans en Mieke Boeren-Heykants en de dochter van Geert Boeren en Chris Marcelissen.

* Frans en Lisette Mertens-Van Beek vierden hun gouden bruiloft op 3 januari.

Namens het bestuur en de leden allemaal van harte gefeliciteerd!

Onze deelneming betuigen wij bij het overlijden van Ad Den Ouden, weduwnaar van Aline Lenaerts, overleden op 25 december 2011.

Om zeker te zijn dat we niemand vergeten te vermelden, vragen wij U ons op de hoogte te brengen via één van de bestuursleden (adressen vindt U op de laatste binnenpagina van dit tijdschrift).

Op de koffie bij Louis en Anneke Guns – Van Houten. januari 2012

Door Luc Andries

In Ravels, in één van de huizen van De Kleine Landeigendom achter het Preventorium, nu het Woon-en Zorgcentrum Onze-Lieve-Vrouw van de Kempen, wonen Louis, Anneke en hun hond Bobke. We worden er goed ontvangen met koffie en pralines.

Louis (°09/07/1931) en Anneke (°05/01/1930) zijn geboren in Beerse en hebben daar hun jeugd en adolescentie beleefd.

Louis werd in Beerse-Dorp geboren achter ‘den Biechtstoel’, niet in de kerk maar wel achter het café met die naam. De familie van Louis wordt in Beerse genoemd naar hun overgrootvader die ooit bij een Koningsschieting van de gilde koning werd. Hem noemen ze in Beerse dus: “Louis van Sus Köninge”.

Anneke werd geboren aan de vaart en ging naar de school in het dorp, een wandeling van ongeveer 4 km. Anneke liep gewoonlijk vrij snel omdat ze zo vlug mogelijk vanuit de wildernis in de bewoonde wereld wou zijn. Tijdens de oorlog heeft Anneke een 8-tal maanden in het Preventorium van Ravels verbleven; niet omdat ze ziek was maar omdat ze dan thuis één mondje minder te voeden hadden. Ze had het daar goed. Maar ondanks de bezoeken van thuis, had ze veel heimwee.

Louis ging na de lagere school in Beerse, tot zijn achttien jaar naar de vakschool, ‘De Vak- en Nijverheidsschool van Turnhout’ in de Zandstraat. Hij werd er een gediplomeerd machinebankwerker (niveau A2), in de volksmond een draaier geheten. Tijdens de schoolvakanties werkte hij bij de smid in Beerse.

Anneke heeft na de lagere school tot haar zestiende de huishoudschool in Beerse gevolgd.

Omdat Louis' vader in de steenfabriek werkte, was het gezin ondertussen ook bij de vaart gaan wonen. Hun gezamenlijke jeugd speelde zich daar onbekommerd af met zwemmen, vissen en bootje varen.

Anneke zit op de eerste rij, eerste van rechts.

Gaan werken!

Louis ging aan de slag in 1949. Omdat de grote Turnhoutse fabrieken uitweken naar Antwerpen was er voor een draaier niet veel werkgelegenheid in de streek.

Toen kwam er een plaats vrij in de baksteenfabriek 'Den Edelsteen'. De vader van Louis was daar meestergast. Louis zei tegen hem: "ik moet werk hebben en als gij mij niet aanneemt dan ga ik naar de directeur". Zijn vader vond dat echter geen goed idee omdat Louis daar helemaal onderaan de ladder moest beginnen. Hij vond het zonde dat hij daarvoor zijn zoon had laten leren. Maar Louis moest en zou daar beginnen. Vaderlief spaarde hem niet! De slechtste opdrachten moest Louis uitvoeren samen met andere beginners, die het vrij snel opgaven omdat ze een dikke pols of een dikke arm kregen van het sjouwen met de stenen, kruiwagens kolen, enz.... Maar Louis dacht niet aan stoppen en dank zij de goede zorgen van zijn moeder, die hem regelmatig een goed warm bad en lekkere kost gaf, kwam Louis die moeilijke inlooperperiode door. Hij lag echt niet wakker van het feit dat zijn vader daar niet helemaal mee akkoord was. Na een tijdje kon Louis er verder werken als smid-onderhoudsman en in de zomer als machinist.

Anneke, die een jaar ouder is dan Louis, begon op haar zeventiende (1947) te werken als kindermisje in het gezin van Mathilde Janssen te Beerse. Anneke was welopgevoed en kende haar manieren beter dan Louis, wat Louis volmondig beaamt.

Mettertijd tijd liep Anneke daar aan de vaart nog meer voor Louis zijn voeten. Louis had al langer een oogje op haar en zijn dag was al goed begonnen als hij Anneke van in de verte langs de fabriek naar haar werk had zien lopen. De wederzijdse interesse bleef niet bij blikken werpen. Op een schone dag zat Louis te vissen en Anneke passeerde hem. Ze stopte en vroeg of hij al iets gevangen had. "Neen" zei Louis en hij dacht bij zichzelf: "Maar seffens sla ik haar wel aan de haak." En zo geschiedde! Ze begonnen met elkaar te verkeren. Louis kreeg vanaf toen een kusje van Anneke telkens als ze passeerde op weg van of naar het werk.

Legerdienst.

Maar Louis moest in 1951 gedurende 21 maanden het vaderland gaan dienen. Eerst zijn ‘drie dagen’ doen in Gent! Na deze beruchte militaire keuring kregen ze hun ransel en basismateriaal mee. Een tijdje later werd hij opgeroepen in de kazerne van Helchteren voor een basisopleiding van twee maanden. Destijds was het een hele expeditie om met het openbare vervoer van Beerse in het Limburgse Helchteren te geraken. Eerst met de tram naar Antwerpen, vervolgens met de trein naar Beringen en verder te voet naar Helchteren. In deze laatste etappe waren er velen die die mars niet aankonden.

Dan volgden vier maanden verdere training te Soest bij de BSD (Belgische strijdkrachten in Duitsland). Daar was het eten beter. Ze vormden er een contingent ter versterking van de troepen, gericht tegen een eventuele aanval van het Warschaupact. Na die periode werd hij voor 15 maanden naar de Leopoldskazerne in Gent gezonden. Hij kwam terecht in de wapenmakerij, onderdeel van de stafcompagnie. Soms moest Louis ‘Clairon’ of klaroenspeler zijn (Hij had dan al heel wat muziekkennis maar daarover verder meer) bij de ‘vlaggengroet’. In Gent maakte Louis kennis met de typische militaire geplogenheden. Hij stond in voor de ‘kleine wapens’ van de infanterie.

Zo moesten maandelijks de geweren van het type Mauser nagekeken worden. Deze hadden een grote roestgevoeligheid en de avond vóór de inspectie werd Louis door de soldaten getraakteerd met drankbonnetjes waar het nummer van hun geweer op stond. Zo kwamen ze eens terug van een oefenkamp te Bredene met een geweer waarvan de kolf gebroken was. Dit was een zeer zwaar vergriep en er stond een zware straf op! De RSM (sergeant-majoor van het regiment) wist de verantwoordelijke niet te vinden. Toen stelde Louis voor om dat te herstellen met ‘gesloten beurs’. De RSM moest dan geen verantwoordelijkheid afleggen tegenover zijn oversten. Dit creëerde natuurlijk dan weer opportuniteiten voor de soldaat Louis Guns. Louis had het in Gent getroffen maar toch deze markante uitspraak van hem: “Ik heb het niet zo slecht gehad in het leger...., ik was er alleen niet graag bij!”

Met de watersnood in 1953 moest Louis vervroegd terugkeren uit verlof maar vooraleer hij uit de Kempen in Gent arriveerde, was heel de kazerne al uitgerukt. Hij stond daar helemaal alleen met uitzondering van enkele officieren. Ze hebben hem dan maar de functie van estafette toegespeeld en met een hele zware fiets ging hij op pad om de communicatie te helpen verzorgen tussen alle posten te velde en het commando in de kazerne. Louis mocht mee-eten in de mess officieren -“dat was pas lekker eten”- terwijl zijn collega’s druk bezig waren met ‘vaderlanderkes’ te vullen en te leggen in de overstromingsgebieden.

Anneke werkte ondertussen gedurende vier jaar in het huishouden van een Antwerpse juwelier op de Meir, tegenover het warenhuis Innovation. Daar maakte ze begin juni 1952 de ‘blijde intrede’ mee van Koning Boudewijn te Antwerpen. Ze vond Boudewijn een heel verlegen jongen.

Hun romance bloeide op. Louis had bijna elke week verlof op zaterdag en dan kwam hij van de Gentse kazerne naar Antwerpen ‘met de duim’ of autostop. Hij pikte daar Anneke op en samen reden ze op zaterdagavond met de tram verder naar Beerse. Dit vond Anneke het plezierigste. Ze gingen dan naar de ‘cinema’ en bezochten de familie. De zeden waren toen niet zo los als nu en op een keer wou Louis met Anneke naar het Noordkasteel in Antwerpen om te gaan zwemmen maar Josephine, zijn zuster, had het in de gaten en bracht haar ouders op de hoogte. Dat feest ging mooi niet door! Op zondagavond gingen ze na de koffie met de tram terug naar Antwerpen. Louis nam daar dan de trein naar Brussel-Noord, dan te voet (de Noord-Zuid verbinding in Brussel is pas van 1952) naar de Midi (station Brussel-Zuid) en vervolgens verder naar Gent.

Na zijn legerdienst ging Louis terug in de steenfabriek werken. Hij bediende daar de grote kleibaggermolen (excavateur) en als er technisch schier onoplosbare problemen waren, werd hij er door de directeur altijd bijgehaald om te herstellen en op te volgen.

Louis komt helemaal boven op de machine eens kijken naar de directeur en de drie arbeiders, die de zandlaag tussen twee verschillende soorten kleilagen uithalen. Deze 2 soorten klei moesten gemengd worden om goede bakstenen te kunnen maken.

Louis bij één van de eerste 'excavateurs'.

Huwelijk.

Anneke en Louis trouwden op 11 september 1954. Ze kregen zes kinderen: Ria (°15/06/1955), Marleen (°27/01/1957), Greet (°01/05/1958), Francis (°04/09/1959 - +29/08/1990) en de tweeling Hilde en Lutgard (Loes) (°04/03/1964). Anneke deed voltijds het huishouden en Louis werkte verder in de steenbakkerij.

In 1955 brak er een grote staking uit bij de steenfabrieken van Sint-Lenaarts tot Ravels. Het duurde 15 weken. Het jonge gezinnetje werd op het einde van de staking financieel bijgestaan door Louis' ouders. Toen zag Louis in de krant een advertentie. Er zouden 400 douaniers aangeworven worden.

Trouwfoto 11 september 1954.

van links naar rechts: Ria, Lutgard (Loes), Hilde, Anneke, Louis, Greet en Marleen.

Douane.

Louis nam, gesponsord door zijn vader, voorbereidingslessen en in 1956 slaagde hij met glans in zijn examen. Vlug werd hij in dienst genomen.

Zijn eerste aanstelling was in Kapellen op 02/02/1957. Anneke was net bevallen van hun tweede kindje. Bij de inschrijving bij de douane aldaar merkte de klerk in het trouwboekje van Louis en Anneke dat hij pas vader geworden was. Daarop stuurde de chef hem naar huis, echter op voorwaarde dat hij de volgende zondag op tijd terug zou zijn. Het logement in Kapellen was een oud kasteeltje en er sliepen 2 collega's op één kamer. In Kapellen werd hun opleiding gedurende 3 maanden verdergezet. Daarna wisten ze voldoende van de douanewetgeving en de bewapening. Bovendien werd de fysieke conditie er aangescherpt om accuraat de smokkelaars te kunnen vatten.

Louis heeft nog straffe herinneringen aan Jef. In Kapellen, bij het kasteeltje waar ze intern waren, zat Jef dikwijls bij de vijver. Hij was een goede waakhond. Maar eigenlijk was Jef een zwaan, die als ge te dicht naderde, aanviel. Velen zijn moeten afdruipten of hebben het bekocht. Jef had alleen maar ontzag voor de plaatselijke barman.

Na die 3 maanden volgden er examens en Louis legde ze met glans af. Alleen het examen bewapening verliep speciaal. De wapeninstructeur had al ondervonden dat Louis goed opgeleid was in het leger als wapenmaker en hij vond een examen hierover niet nodig. De enige vraag die hij stelde was "of 9/10 voldoende was".

Daarna werd Louis naar Meer uitgestuurd met logement in Meersel-Dreef. Maar zijn kamergenoot in Kapellen, die van Meer was, kreeg Ravels. Ze hebben dan een aanvraag tot permutatie gedaan en die werd ingewilligd. Eén maand later was Louis ingedeeld te Ravels en kon hij elke dag naar huis.

Louis en Anneke zijn de eerste mei 1957 naar Ravels verhuisd. Ze waren zeer aangenaam verrast door de mooie versieringen langs de weg vanaf de Ravelse brug. Die versiering was echter voor de inhaling van Pastoor Vermeiren, die op 28 april 1957 in Ravels aangesteld werd.

Ze hebben achtereenvolgend op twee plaatsen gehuurd en een stukje bouwgrond gekocht. Toen zette de Kleine Landeigendom een project op in Ravels. Maar de voorwaarde voor de kandidaten was dat ze geen eigendom mochten hebben. Dus werd het stuk bouwgrond verkocht en schreven ze zich in bij de Kleine Landeigendom. Ooit hebben ze wel zin gehad om terug naar Beerse te gaan wonen en dat had gekund omdat de 'Vliegende Brigade' of 'Motorisée' naar Turnhout kwam. Maar omwille van de kinderen en het net aangekochte huis zijn ze in Ravels gebleven.

De laatste 10 jaren van Louis zijn carrière verliepen in Turnhout waar hij het onderhoud van de douanevoertuigen plus de bijbehorende boekhouding en administratie deed. Ze reden toen vooral met zware 'Amerikaanse bakken' van het merk Ford Fairlane en Ford Galaxy. Zulke auto's waren nodig om de strijd met de grote smokkelaars op gelijke voet te kunnen voeren. Deze mannen, onder wie enkele bekende dorpsfiguren, deinsden steeds minder voor iets terug en waren zwaar uitgerust met o.a. wapens, kraaienpoten, gepantserde wagens en afgedankte legervoertuigen.

Er is van alles gesmokkeld in de jaren na de oorlog: tabak, boter, vee, paarden, alcohol en later hormonen en drugs. Voor de kleine amateur-smokkelaars knepen ze wel eens een oogje dicht en ze leefden mee met het verdriet van de ouders van de gearresteerde drugsgebruikertjes.

Twee gepantserde smokkelwagens. Links een gedumpte legervoertuig en rechts een gepantserde Chevrolet (lichte vrachtwagen), waarmee Louis te maken had.

Hun hobby's of vrijetijdsbesteding(en).

De grootste hobby van Anneke was haar gezin en familie. Ze keek en kijkt er nog steeds op toe dat iedereen voorzien en gelukkig is. Vroeger zong zij in het Ravelse kerkkoor. Dit koor kwam op de televisie met de opname van een eucharistieviering in de Sint-Servatiuskerk. Haar grootste geluk zijn Louis en de kinderen en ze zeggen samen: “Goed dat wij mekaar tegengekomen zijn en zes kinderen hebben gekregen!”.

Gezamenlijk gingen ze veel op reis, in het begin met een tent, daarna met een caravan en later met een mobilhome (camper). Zo trokken ze vaak naar Frankrijk en Duitsland. Eén keer ging het naar Tsjecho-Slowakije en twee keer naar Hongarije. Ook naar Spanje en Portugal zijn ze geweest. Anneke begeleidde toen mee de fietsbedevaart van Louis en enkele vrienden naar Santiago van Compostela en Fatima.

Begin 1980 is Anneke voor een maand naar Zuid-Afrika geweest om haar dochter Loes te helpen die net bevallen was. Loes heeft daar 4 jaar gewoond maar door de onveiligheid en de problematiek van de ‘Apartheid’ is ze met haar gezin teruggekeerd. Anneke heeft toen o.a. het Krügerpark bezocht. Louis bleef samen met zijn vader achter in Ravels. Louis’ vader was na de dood van zijn moeder bij hen ingetrokken. Ze misten beiden Anneke heel erg, zo erg dat Louis er zelfs over dacht om ook naar Zuid-Afrika te vertrekken! Maar tja, dat was toen niet zo evident. Later heeft Louis plannen gesmeed om met de fiets naar Zuid-Afrika te trekken, maar dat plan werd opgeborgen.

Muziek

Eén van Louis’ grootste passies is muziek. Onmiddellijk na de oorlog ging hij bij de fanfare in Beerse en kreeg één jaar notenleer of “solfège”. Hij leerde er bugel spelen. Vrij snel werd hij ‘eerste bugel’ en na één jaar speelde hij solo. Maar door tandproblemen ging dat niet goed meer. Dus schakelde hij over op saxofoonbariton. Kort daarna moest hij zijn militaire dienst doen. Bij het afzwaaien terug naar ‘De Edelsteen’ en vervolgens aangenomen bij de douane. Louis speelde dus een hele tijd geen muziek omdat hij daar nergens amateur-muzikanten aantrof.

Op een zekere dag vertelde zijn vader dat hij ergens een accordeon wist staan. Louis probeerde het te bespelen maar dat ging niet zomaar. Dus lessen gevolgd. Later kocht Louis een nieuw instrument en in Beerse werd toen een accordeonclub opgestart. Louis sloot zich aan. Door zijn werk bij de douane moest hij er echter mee stoppen. In het begin zat hij immers ver van huis, had geen auto maar wel onregelmatige diensturen. Hij kon dus niet voldoende repeteren. Bovendien zaten er bij de douanecollega’s niet veel accordeonisten of andere muzikanten.

Ondertussen waren Louis en Anneke in Ravels komen wonen. Enige tijd later kreeg Louis het verzoek van Jaak Lauwers en zijn zoon om een accordeonclub te beginnen bij hen in het café te Ravels-Eel. Willy Van Den Borne sloot zich bij hen aan. Louis gaf muziek- en accordeonles en er werd duchtig gerepeteerd. Het duurde niet lang of ze konden al goed meerstemmige stukken spelen.

De repetitie was er op dinsdag.

Zo gebeurde het dat Louis op een dinsdag naar de repetitie trok en er geen meisjes te bespeuren waren. Jaak was helemaal ontstemd. De meisjes volgden muzieklessen bij Louis omdat velen onder hen een instrument moesten kunnen bespelen voor hun opleiding tot kleuteronderwijzeres.

Jaak was heel kwaad omdat pastoor Van Roosmalen van Den Eel 's zondags op de preekstoel had verkondigd dat "het geen werk was dat jonge meisjes en mannen zo maar onder elkaar muziek zaten te maken op een heel ordinair instrument. Dit kon niet en dat zou niet meer mogen gebeuren". Dit viel Louis heel zwaar en hij stopte met de club in Den Eel. Maar Jaak liet het er niet bij en schreef een brief naar de bisschop i.v.m. het voorval. Een tijdje later kreeg hij een antwoord. De bisschop had pastoor Van Roosmalen een terechtwijzing gegeven en de pastoor zou de volgende zondag vanaf de preekstoel zijn excuses moeten aanbieden. Dit is echter nooit gebeurd. Louis bleef wel regelmatig bij Jaak aanlopen maar nooit meer met zijn accordeon.

Louis en Anneke zijn hierdoor hun geloof niet verloren en begrijpen goed dat dit met de kerk of geloof niets te maken heeft. Het was een persoonlijke zaak van de pastoor, die vond dat een accordeon 'een instrument des duivels' was. De pastoor kon niet aanvaarden dat meisjes en jongens bijeen waren met muziek en dansen, ondersteund door het decaporgel in het café van Jaak. En de druppel die de emmer deed overlopen was dan nog de accordeonclub in het café.

Tijdens zijn jaren bij de douane speelde Louis alleen nog voor zijn plezier of op familiebijeenkomsten. Zo speelde hij 25 uur lang accordeon ter gelegenheid van de Zilveren Bruiloft van dochter Hilde, die een feest wou dat 25 uren zou duren.

Na zijn pensionering kwam Willy Van Den Borne hem oppikken voor de repetities van de accordeonclub: 'Koninklijke Accordeonvereniging De Vrije Kunst' te Beerse. Louis had vrij snel

alles terug onder de knie en speelde nog tien jaar met deze club. Hij verzorgde mee de showavonden. Ze waren goed, zelfs zo goed dat de Beerse accordeonclub uitgenodigd werd door Annelies Winten (een heel bekende accordeoniste, die samen met Matthias Lens uit Arendonk 'The Sunsets' vormde) voor een showoptreden.

Louis en Anneke op een showavond van de club, waarin ze een oud koppel voorstellen. Anneke had hier veel succes mee.

Er werd intensief geoefend op 'Dansende Vingers' en 'Circus Renz'. Louis had in beide nummers de 'eerste partie'. Alles liep gesmeerd tot op de bewuste dag toen Louis 's ochtends in elkaar zakte wegens te lage bloeddruk. Het duurde 4 dagen vooraleer hij terug in orde was en de show was voorbij zonder Louis. Hier is hij nog steeds van aangeslagen.

Louis zit op de eerste rij helemaal rechts.

Tegenwoordig speelt Louis alleen nog voor zijn plezier in de mate van het mogelijke want in zijn vingertoppen vermindert het gevoel. Dagelijks wordt er 3 keer in geprikt om het bloedsuikerniveau te meten. En het concentratievermogen wordt er ook niet beter op.

Wielertoerisme.

Louis heeft ook even met de duiven gespeeld omwille zijn vader die toen bij hen inwoonde en in de buurt waren er nog veel duivenmelkers. Ja, de zomerse zondagen waren plezant. Maar omdat Louis allergisch was voor duiven kwam aan dit tijdverdrijf al vlug een einde.

Toen heeft Louis zich op het wielertoerisme gestort. Hij sloot aan bij de AWS (Antwerpse Wielersport) die, overal in de grote centra van de provincie, clubs had en dus ook in Turnhout. Louis stopte met de duivensport en met roken, kreeg terug voldoende lucht in de longen en was niet meer te stoppen. Als hij zich niet inhield, moesten vele andere fietsers lossen.

Palmares:

- 6 maal Lourdes heen en weer.
- In 1977 Brest-Parijs-Brest in 4 dagen.
- Ronde van Nederland in 4 dagen samen met Frans Boeren, inclusief het eiland Texel en via de afsluitdijk terug naar huis.
- 24 uren van Antwerpen, waarbij 24 uur non-stop gereden wordt.
- Santiago van Compostela met aansluitend Fatima.
- 2 maal naar Rome en terug met de trein.

Louis staat vooraan derde van links.

Louis was in zijn werk en in al zijn hobby's een perfectionist. Hij stond niet graag voor een verrassing. Zo regelde hij de trein vanuit Rome naar Antwerpen met de hulp van een Italiaanse buurman (die daar nog steeds woont). Deze telefoneerde met de Italiaanse Spoorwegen en de terugreis naar Antwerpen was zo besproken.

Louis fietste bij lange ritten veel achteraan. Hij had altijd reservemateriaal bij (spaken enz...) zodat hij de pechvogels kon helpen de rit toch uit te rijden.

Als Louis en Anneke op reis gingen documenteerden ze zich goed zodat ze alles konden plannen en achteraf nog eens nalezen. Louis maakte ook veel foto's en dia's op die trips.

Gouden Bruiloft.

Die was 11 september 2004. Het feest was in Zandhoven bij Greet. Daar gingen ze met de camper naartoe en de kinderen hadden hun mobilhome versierd van binnen en van buiten. Louis had daar 's nachts nog veel werk mee voor ze in bed konden want de kinderen en kleinkinderen hadden een heleboel roosjes van papier gemaakt die met een metaaldraad bevestigd waren aan het bed.

Ze zijn nu nog altijd 'zot van mekaar'. Ze hebben 15 kleinkinderen en 5 achterkleinkinderen, een zesde is op komst.

Gezondheid.

Anneke heeft 'van niks gene last'. Louis heeft enkele jaren terug pech gehad met vallen zodat het fietsen verwaterde en dan helemaal niet meer ging. "Ja," zegt Louis "dat been heeft veel geruïneerd!". Maar autorijden kunnen ze allebei nog.

Louis is blij dat hij 10 jaar geleden terug kon aanpakken bij de Beerse accordeonclub, waarvan hij nu erelid is. Hij weigerde een viering bij de club omdat hij veel te emotioneel wordt bij zulke vieringen. Anneke doet het huishouden met hulp van de kinderen en Familiehulp. Ze zijn gelukkig dat ze op die manier met hun tweetjes kunnen blijven wonen.

Anneke besluit: "We denken dat het goed geweest is jongen, we hebben heel veel plezier gehad".

Dit is alles wat Louis en Anneke nodig hebben om gelukkig te zijn: elkaar, de hond Bobke en de accordeon.

Tot slot gespt Louis zijn lievelingsaccordeon om en geeft een serenade, waaronder nummers passeren zoals: Que sera sera, een wals uit de operette "Czardasvorstin", het walsje: 'Dan gaan de

lichten uit', een draaiorgelimitatie en tot slot 'Stille Nacht, Heilige Nacht' in 3/4 maat (wals). Hij heeft van nature uit een groot muzikaal gehoor en gevoel.

Louis één en al passie en concentratie.

Louis en Anneke, bedankt voor de fijne ontvangst en het ga jullie en de kinderen goed!

Ons museum HET KASKE en haar architect Jules Taeymans.

Door Jos Verhoeven

Velen hebben de laatste tijd via de krant of de gemeenteberichten gelezen dat het oud gemeentehuis van Poppel, thans ons museum, beschermd wordt. Op 11 mei 2011 heeft minister Bourgeois de voorlopige beslissing tot bescherming ondertekend. Het beschermingsdossier verantwoordt de beslissing als volgt: "Het voormalig gemeentehuis is voorgedragen voor bescherming omwille van haar historische en meer bepaald architectuurhistorische, artistieke en sociaal culturele erfgoedwaarde". Normaal volgt de definitieve bescherming dan binnen het jaar. Volgens de laatste berichten zou het dossier klaarliggen ter ondertekening voor

de definitieve bescherming. Het gebouw, in eclectische stijl met neogotische en neo-Vlaamse renaissance-inslag, van 1903-1905, is van de hand van architect Jules Taeymans. Het is een typisch voorbeeld van een vrije interpretatie van de sinds de 19de eeuw opkomende bouwtypologie van gemeentehuizen. De speelse compositie van de buitenarchitectuur, gekenmerkt door een combinatie van diverse geveltypen, muuropeningen en dakvormen en de verschillende stilelementen geven 'Het Kaske' een pittoresk karakter door uit verschillende stijlen het beste te kiezen.

In 1974 werd het onder leiding van architect Marcel Van der Voort verbouwd en gerestaureerd.

De naam van ons museum is ontleend aan een oud kapelletje dat vroeger op dezelfde plaats stond. Het was toegewijd aan O.-L.-Vrouw, de H.-Joachim en de H.-Anna. Aan dat kapelletje was een kastje bevestigd waarin regelmatig de nieuws- en gemeenteberichten werden opgehangen. In die tijd bestond er nog geen Berichtenblad en was dit zowat het enige wat er bestond om de bewoners op de hoogte te brengen van de nieuwsberichten. Daar de bewoning in de deelgemeente Poppel sterk verspreid en afgelegen was, werd regelmatig gevraagd, wanneer iemand in het Centrum kwam, om eens te zien in 'Het Kaske' of er nieuws was.

Voor velen werd daardoor de betekenis van 'Het Kaske' dan blijkbaar belangrijker dan het kapelletje en is daardoor de naam een eigen bestaan gaan leiden. Dat is dan ook de reden waarom de Heemkundekring die naam heeft gekozen voor het museum.

In 1903 is het kapelletje afgebroken en is men begonnen met de oprichting van het huidige gebouw dat oorspronkelijk het gemeentehuis van Poppel was tot aan de fusie in 1977. Nadien heeft het nog enkele jaren dienst gedaan als huisvesting voor het OCMW.

Na restauratie door de gemeente werd het gebouw ter beschikking gesteld van de

Heemkundekring in 2005 om er een museum in onder te brengen.

De architect van het gemeentehuis was de heer Jules Taeymans, een telg uit een geslacht van bouwers. Zijn grootvader Cornelius Taeymans (1811-1889) was metser-aannemer van openbare werken. Zijn vader, Petrus Josephus Taeymans, geboren te Oorderen in 1842, was provinciaal bouwmeester van het arrondissement Turnhout en daar ook bestuurder van de tekenacademie. In 1869 werd hij aangesteld als provinciaal architect en vestigde zich in Turnhout. Hij huwde er met Maria Louisa Renders. Petrus Josephus Taeymans overleed te Turnhout in 1902.

Uit het huwelijk Taeymans-Renders werden acht kinderen geboren: Franciscus Xaverius (ook architect), Julianus Petrus Apolonius (architect), Lode (jezuïet, schilder, architect en kunstcriticus), Joannes (fabrikant), Petrus Josephus (makelaar), en Vitalis. Twee jongere zonen stierven als kind.

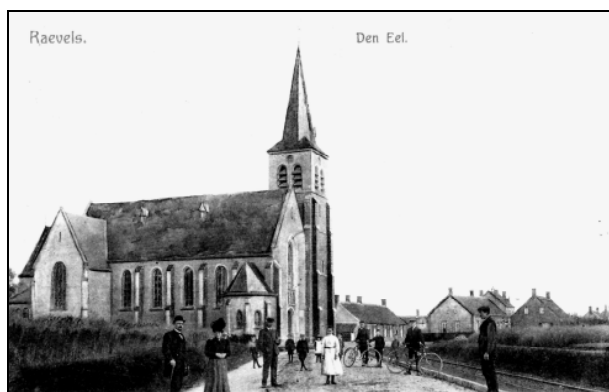

Petrus Taeymans

Petrus Josephus ontwierp verschillende gebouwen in heel de regio Turnhout en omgeving. Van 1870 tot 1940 draagt de architectuur in het arrondissement Turnhout een Taeymans-stempel.

Petrus Josephus Taeymans heeft volgende gebouwen in onze gemeente op zijn palmares:

- de vroegere gemeenteschool van Ravels-Eel en de onderwijzerswoning met aanpalende klas in 1877
- verbeteringswerken aan de kerk van St.-Michiel te Weelde (1880)
- de pastorie van Ravels-Eel, (1896) thans het lokaal politiekantoor, aan de Vooreel, 34 te Ravels
- de neo-gotische kerk van St.-Adrianus te Ravels-Eel (ca 1900)

- het kasteel De Schrieken, 2, te Poppel (1901) in neo-Vlaamse renaissancestijl.
- herstellingswerken aan de pastorie van Poppel in 1910-1911

Julianus Petrus Apolonius Taeymans werd in Turnhout geboren op 10 oktober 1872 als tweede zoon van Petrus Josephus Taeymans, hoger vermeld.

Na zijn humaniora bij de Jezuïeten in Turnhout, gaat hij bouwkunde studeren aan de Academie van Schone Kunsten te Antwerpen en Gent. Hij deed studiereizen naar Spanje en Italië.

In 1901 volgt hij zijn vader op als provinciaal bouwmeester te Turnhout, waar hij ruim 50 gemeenten als zijn werkgebied had. Hij heeft dit gedaan tot in 1937, dus over een periode van 36 jaar.

Jules Taeymans

In zijn werk maakte Jules Taeymans nog gebruik van verschillende oudere stijlen, doch heeft ook vele gebouwen in neo-architectuur laten uitvoeren. Hij heeft dan ook een grote bijdrage geleverd aan de Vlaamse hergeboortestijl (neorenaissance). In tegenstelling tot zijn vader heeft Jules zich dikwijls gewaagd aan populaire eigentijdse trends in de architectuur zoals nieuwe zakelijkheid, art nouveau of jugendstil. Als bouwmeester was hij een goede leider en voorzichtig bouwer. Hij was ook 27 jaar leraar aan de stedelijke tekenacademie in Turnhout en van 1924 tot 1928 was hij er directeur. Jules huwde in Lier met Maria Augusta Josepha Hellemans. Ze woonden aan de huidige 'de Merodelei' (toen Antwerpsesteenweg) te Turnhout. Zij hadden geen kinderen.

Jules Taeymans heeft in het arrondissement Turnhout heel wat gebouwen ontworpen. Hij liet zich leiden door zijn scheppend talent, een groots verleden en zijn liefde voor de Kempen. Hij realiseerde ook een groot aantal restauraties en verbouwingen, waaronder die van het kasteel van Turnhout (1912-1921).

De volgende gebouwen werden naar zijn plannen opgebouwd:

- o zeventien kerken
- o twintig pastoriën
- o drie kloosters, waaronder Het Spijker in Hoogstraten
- o tweeëntwintig schoolgebouwen
- o elf gemeentehuizen

Binnen onze gemeente heeft Jules Taeymans de volgende gebouwen getekend:

- de pastorie van Sint-Michiel te Weelde (1902)

- het gemeentehuis van Poppel, thans ons museum, (1903-1905)
- aanpassing van de Sint-Servatiuskerk van Ravels in 1908. Dit waren vooral

vergrotingswerken met de bouw van een nieuw neogotisch, driebeukig schip met behoud van de 16de eeuwse toren en koor en de bouw van een nieuwe sacristie en berging. Bij deze verbouwing werden onder de toren en het schip sporen gevonden van een mogelijk 13de eeuws bouwwerk.

- de school met onderwijzerswoning te Poppel, Dorp, 60, (1912)
- aanpassing van de kerk van Sint Michiel te Weelde in 1912-1913: nieuwe bepleistering van de gewelven en de kolommen van een stucwerk-kapiteel voorzien.

Ook het gemeentehuis en toenmalig Vrederecht van Arendonk, Vrijheid 29, opgericht in Brugse neogotiek is van de hand van Jules Taeymans (1905) en is thans bij dezelfde procedure als ons museum bij beslissing van 11 mei 2011 voorlopig beschermd.

Bronnen:

- Bouwen door de eeuwen heen in Vlaanderen, deel 16 n 6, uitgegeven door de Vlaamse Gemeenschap
- Ons tijdschrift 'De Drie Goddelijke Deugden'
- 'Als Ice Can', tijdschrift van de Heemkunde Arendonk

F.C. Poppel. Hoe het begon.

Door Jos Verheyen.

Kort na wereldoorlog II was de voetbalclub V.V.POPPELIA ter ziele gegaan.

In 1960 had Poppel zijn eerste huisarts, dokter Moyaert.

Was het om zich te integreren in Poppel of om aan patiëntenwinning te doen of als voetballiefhebber, wie zal het zeggen?

Hij belde bij mij aan (ik woonde toen in de Look, Aarledijk) met de vraag of we in Poppel geen voetbalploeg zouden kunnen opstarten. Dat was eerder gezegd dan gedaan. Ik stond er nochtans niet weigerig tegenover. Voetbal had me altijd wel geïnteresseerd.

Dus schreef ik een brief naar de Belgische Voetbalbond met de vraag aan welke voorwaarden we moesten voldoen om te kunnen starten.

Meteen kregen we een hele lijst toegestuurd waarmee we aan de slag konden.

We moesten namelijk zorgen voor:

- een bestuur met voorzitter, secretaris en bestuursleden
- een voetbalveld en liefst nog een oefenveld.
- kleedkamers met wasgelegenheid voor bezoekers, voor eigen spelers en voor de scheidsrechter.
- een adres als secretariaat, of de Maatschappelijke Zetel.
- middelen van bestaan,
- voetballers, eerste- en reserveteam....

We konden eraan beginnen.

1. Een bestuur was redelijk vlug gevonden.

Dr Moyaert(+) werd voorzitter.

Ik zou de rol van secretaris op mij nemen.

Jan Baeyens(+) werd schatbewaarder.

Twan van den Hout werd bestuurslid en ploegafgevaardigde.

Rie Raeymaekers(+) en Nand Willems(+), de vader van Frans Willems, werden bestuursleden.

Nand werd ook onze terreinverzorger.

Rik Ruts zou even later de functie van schatbewaarder overnemen en Denis Dockx (+) kwam het bestuur versterken.

Later sloten Sooi Van Nunen, Louis Leuze, Jaan Damen en Frans Van Der Steen er zich ook nog bij aan.

Sooi Van Nunen werd onze vaste grensrechter. De K.B.V.B. stuurde toen nog geen grensrechters.

2. Jos Haagen (schepen en later burgemeester) gaf ons **een terrein** ter beschikking aan de Heesdijk. Dit terrein "DE POLDER" had niet de vereiste afmetingen maar kon wel goed dienst doen als oefenveld.

Van Nest Schellekens konden we een akker huren (nu aan het jeugdlokaal 'De Kromme.') Maar deze akker was ook niet groot genoeg.

We kregen er een stukje grond bij van Louis Bosmans. Louis werd also onze trouwste supporter. Er werd geploegd, geëgd, gezaaid en gemaaid om te trachten tegen de competitie van 1963 klaar te komen.

Frans Willems, die veel in de beton en met betonplaten gewerkt had bij Jan Pauwels, bouwde samen met vele vrijwilligers **de kleedkamers** en later ook de kantine.

Er moesten nog goalpalen worden gezet, een omheining geplaatst,

Van burgemeester Jan Ruts kregen we een eikenboom en we lieten deze zagen voor de doelpalen.

We gaven de afmetingen door aan de timmerman. De palen werden geplaatst, de lijnen werden getrokken.

Het terrein lag er netjes bij om gekeurd te worden.

Groot was onze verbazing! Het terrein werd afgekeurd! De doelen waren niet breed genoeg. De timmerman had de buitenkant als breedte genomen zodat iedere goal 32 cm te smal was en 16cm te laag. Jan Ruts schonk ons een andere boom zodat het toch nog in orde kwam.

We kregen als stamnummer 6527. De oprichtingsdatum, vermeld in het Staatsblad, was 1 maart 1962.

De aansluiting bij de K.B.V.B gebeurde op 20 april 1962.

We zijn gestart in derde provinciale D (vierde provinciale bestond toen nog niet.) seizoen 1963-1964.).

We eindigden als 14de. Er werd toen nog geteld met het 2-puntensysteem.

Links naast het voetbalveld lag nog een ‘verloren’ spie grond. Om die niet te moeten onderhouden hadden Denis en ik een hele reeks scheuten van enkele Canadabomen gesneden en die twijgen daar in de grond gestoken. Ze groeiden al heel snel uit tot flinke bomen.

Ook achter de twee doelen kwam zo'n rij bomen te staan.

Er staan er nu nog enkele, ondertussen reuze-exemplaren, links van het jeugdlokaal ‘De Kromme’.

3. Het secretariaat en **de Maatschappelijke zetel** werden bij mij ondergebracht: Look nr. 1 Poppel.

4. **Middelen van bestaan.**

Er werden steunkaarten verkocht, we konden rekenen op heel wat sympathie en Poppelia had nog een ‘spaarpotje’ overgehouden. Sooi Van den Borne, de voorzitter van het vroegere Poppelia, overhandigde ons deze som .

5. **Spelers.**

Toen Poppelia stopte met voetballen sloten heel wat Poppelse spelers zich aan bij S.K.Weelde. We moesten dus op zoek naar andere liefhebbers. Heel wat, min of meer jongere en ook wel wat oudere spelers, boden zich aan. (zie verdere foto's)

Bij douanier Frans Van Gool lag nog een uitrusting in het ‘BLAUW-GEEL’ van het vroegere POPPELIA, de kleuren uit het wapenschild van de gemeente Poppel. Deze shirts werden onze eerste uitrusting en zo hadden we meteen ook onze clubkleuren.

Ons eerste lokaal was bij Wies Pieten(Van Hees.), nu café de Tramhalt.

De trainingen bestonden uit een paar rondjes rond het veld lopen en een wedstrijdje spelen. We moesten op zoek naar een trainer. Wim Wagemakers, die vroeger ook bij POPPELIA gespeeld had, wou wel voor een ‘habbekrats’ komen.

We trainden één keer per week.

Na de training trokken we dan naar het clublokaal en aan de hand van de drie ballen op de biljarttafel werd de tactiek besproken.

S.K. WEELDE had met het vroegere POPPELIA een deal gesloten. Als er namelijk een nieuwe voetbalploeg zou komen in Poppel, dan zouden de spelers uit Poppel naar deze ploeg mogen overkomen. We maakten een afspraak met S.K. WEELDE, met de voorzitter, brouwer Jan Verheyen, de secretaris Jos Verhaeren en bestuurslid, schoenmaker RieVan Gils(de Pegger), om te zien welke spelers naar Poppel mochten getransfereerd worden.

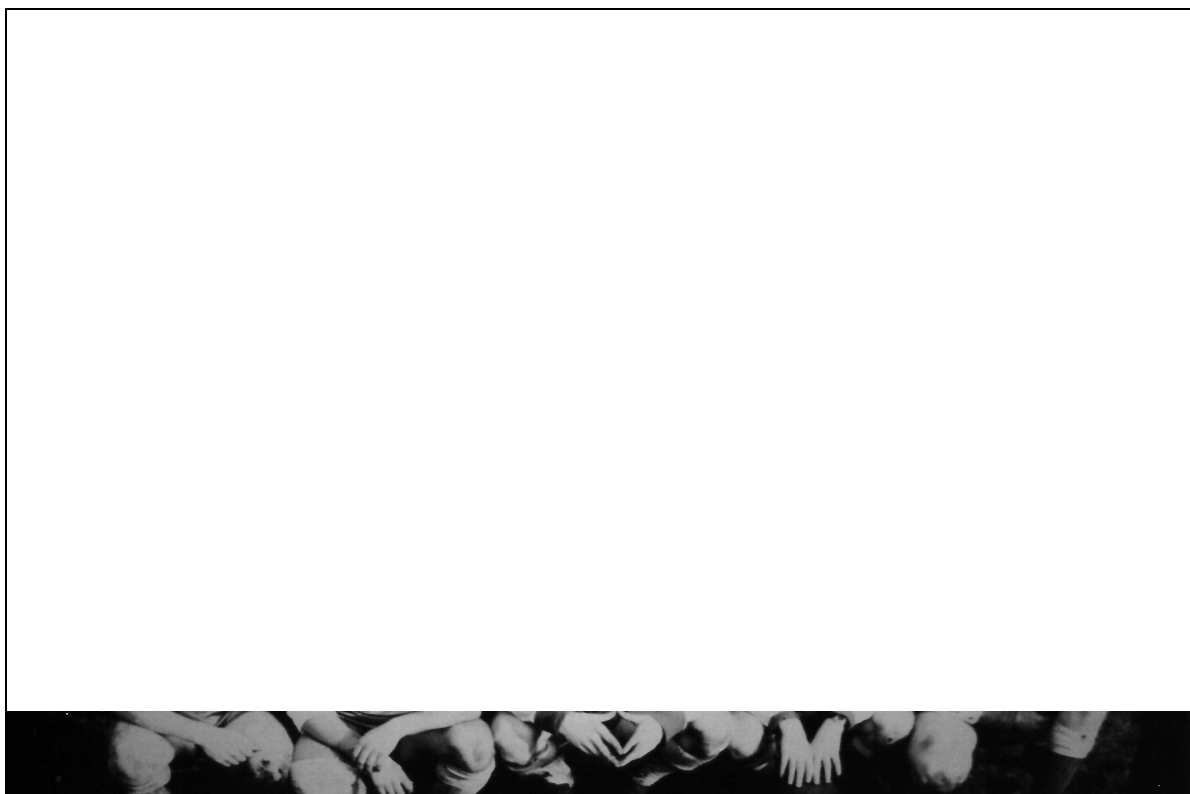
Dit onderhoud viel flink tegen.

Van een vroegere afspraak waren ze niet op de hoogte, ze wisten van 'niks'.

Heel wat Poppelse spelers maakten het mooie weer bij S.K.Weelde of elders. Ik denk hier aan spelers zoals: Willy Moeskops, Jos Van den Borne, Nand De Wit, Jefke Vermeulen, Fons De Vue, Jos Van Riel, Johan Snels, Herman Moeskops, Staf Van Riel, Dré Van Den Ackerveken.

We kregen een lijst van spelers die slechts bij de veteranen konden dienen. Johan Snels was de enige speler die echt bruikbaar was en nog een hele tijd voor F.C.Poppel heel nuttig is geweest. Willy Moeskops konden we, na heel wat vergaderen en mede door druk van zijn ouders, toch laten over komen.

Het zou me te ver leiden om alle spelers op te noemen die de eerste jaren voor F.C.POPPEL gespeeld hebben, met als gevolg dat ik spelers zou vergeten. Dus waag ik er mij niet aan. Wel enkele foto's uit de begintijd:

Boven van links naar rechts: Flor Dierckx, Willy Moeskops, Bon Jansen, Jos Ruts, Jos Verheyen, Karel (Chatje) Timmermans.

Onder van links naar rechts: Rik Ruts, Jos Van Gestel, Jan Bax, Rieke Van der Voort en Kees Adriaensen.

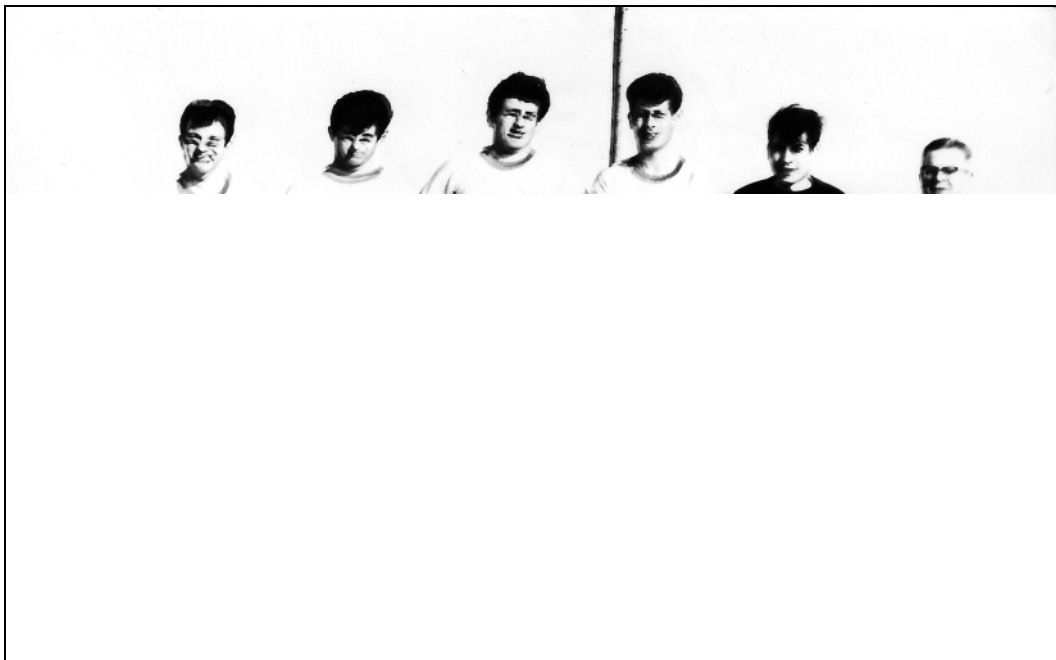
Bij S.K.Weelde werden meerdere plaatsen ingenomen door Poppelse spelers, zodat hun eigen spelers geen kans kregen in het eerste elftal. Als gevolg daarvan konden we na een paar seizoenen enkele spelers recupereren. Ik denk hierbij aan Jos Van Den Borne, Nand De Wit en Jefke Vermeulen. Later volgde ook nog Jos Van Riel (na een omzwerving via Herenthout.).

Foto met afgevaardigde Rie Raeymaekers.

Boven van links naar rechts: Alois Ruts, Jos Van den Borne, Kees Adriaensen, Jef Timmermans, ..., Aimé Van Laarhoven.

Onder van links naar rechts: Nand De Wit, Frans Ruts, Jef Vermeulen, Jos Verheyen, Jan Beugels.

met afgevaardigde Twan Van den Hout:

Boven van links naar rechts: Karel Timmermans, Willy Moeskops, Flor Dierckx, Jos Ruts, Bon Jansen.

Onder van links naar rechts: Jos Van Riel, Mark Thielemans, Jos Van Gestel, Rie Van der Voort, Marcel Caers, Jos Verheyen.

Boven van links naar rechts: Jac Van Gestel, Jos Van den Borne, Alois Ruts, Jos Verheyen, Kees Adriaensen, Jefke Vermeulen.

Onder van links naar rechts: Joske Van Gestel, Willy Moeskops, Denis Dockx, Rik Ruts, Louis (Peerke) Devue.

Ons terrein, 'Duivelskuil' genoemd, was zeer drassig. Meerdere gemaakte goals bleven in het slijk steken. Daar moest wat aan gedaan worden. In Poppel had men in die tijd heel wat tuinbouwers die lid waren van de veiling van Hoogstraten.

Leden van die veiling wisten wat draineren was en hebben ons terrein en ook het oefenterrein, 'De Polder', onder handen genomen. Men liet het water van het hoofdterrein afvloeien naar de diepe gracht achter het terrein. Deze gracht bestaat nog, maar of de drainage nog werkt is een vraag.

Ieder jaar hielden we 'teerfeest'. Dit ging door bij Mieke Pap. Daar hadden we een grotere zaal.

Men moest de grootste moeite doen om de rekening van het feest vast te krijgen. Het antwoord van Mieke was steeds: "Dat geld krijg ik nog wel eens."

Jan Baeyens, de schatbewaarder, was het al meermaals gaan vragen, tot hij zegde tegen Mieke: "Ik blijf hier zitten tot ik de rekening heb". Ze heeft toen wat opgeschreven. Vél te weinig. Zo was Mieke.

Na een paar jaren verhuisde ons lokaal naar Mieke Pap. Mieke heeft jarenlang de shirts van alle ploegen gratis gewassen.

De valiezen voor het eerste elftal, de reserves en jeugdteams stonden steeds netjes klaar.

Op een mooie zomerse dag, 17 juli 1969, ging Chatje Timmermans, een van de betere voetballers, met enkele vrienden naar Camping Tulderheyde, om zich te amuseren, te zwemmen, te zonnen ...

Die dag reed er een ziekenwagen naar Tulderheyde en er deed al vlug de ronde in Poppel dat er iemand verdronken was. "Wie is het?" werd meermals herhaald. "t Is Chatje, 't is Chatje".

Dat ging als een vuurtje rond door Poppel. Het was een zware slag voor de familie en een donkere dag in de geschiedenis van F.C.Poppel.

Dokter Moyaert wist te vertellen dat er op de Tilburgseweg een goede voetballer woonde die aangesloten was bij Willem II. Zijn naam: Louk Heestermans. Louk zou wel voor F.C.Poppel willen voetballen vermits hij toch in Poppel woonde.

We moesten hem echter wel bij Willem II zien los te krijgen. De dokter, Rik Ruts en ik zouden gaan onderhandelen. We werden ontvangen op het secretariaat van de club en daar maakten ze ons al vlug duidelijk dat Louk minstens 20.000 gulden moest kosten.

Daar werden we wel even bleek van. Ze gaven ons de kans om te overleggen en een tegenvoorstel te doen. Wij durfden ons bod van 2000 gulden maar amper uitspreken. We gingen samen terug en samen deden we ons bod. Nu was het wel zo dat Louk aan Willem II had laten verstaan dat hij toch niet meer voor hen zou spelen. Na een jaar zou hij dan gratis vrij zijn.

De heren trokken zich terug om over ons bod te beraadslagen. Toen ze na een tijdje terugkwamen waren ze tot onze grote verbazing akkoord. Zo kwam Louk bij onze club terecht waar hij meerdere jaren actief was als onze beste aanwinst en later ook nog als trainer. Meerdere spelers van over de grens boden zich aan om bij ons te komen spelen.

Hierbij zou ik toch wel iets willen vermelden. Louk Heestermans wist ons te vertellen dat er in Tilburg een goede speler was, die wel voor Poppel wilde spelen. Er was echter wel een MAAR aan. Wat die 'maar' was hebben we later wel geweten.

We regelden zijn overgang, het ging om Kees Van Lier. Voetballen kon hij inderdaad, hij maakte vele doelpunten. Hij was bikkelhard in de duels, meermaals te hard, zodat hij regelmatig gele en rode kaarten te zien kreeg.

De scheidsrechters begonnen hem op den duur te kennen zodat hij ook vaak ten onrechte bestraft werd. Hij stond meer naast het veld dan erop, overbelast met zijn kaarten.

Er kwam zelfs nog belangstelling uit hogere afdelingen.

En nog enkele anekdotes:

1. Nest Schellekens, eigenaar van het voetbalterrein, was schepen in de gemeente Poppel. Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 1996 zou hij graag opnieuw verkozen worden. Hij nodigde velen uit op een groot feest in het BOERENHOF bij 'Keske' Van Gool.

Hij liet een kalf slachten en iedereen mocht eten en drinken naar hartelust.

Op het einde van het feest vroeg hij om voor hem te stemmen bij de verkiezingen. Als hij niet verkozen zou worden wist hij dat niet alle genodigden voor hem hadden gestemd en dan zou hij het voetbalveld omploegen.

Hij werd niet herkozen en 's anderendaags stond hij met paard en ploeg klaar om de daad bij het woord te voegen. Gelukkig hebben enkele mensen hem kunnen overtuigen om het toch maar niet te doen..

2. Rik Ruts, Jos Van den Borne en ikzelf zouden na de wedstrijden, waarin iemand van ons twee doelpunten gescoord had, samen met dr. Moyaert en onze respectievelijke echtgenotes, 'kip met curry' gaan eten bij de Chinees in Turnhout. Meermaals hebben we dit meegemaakt en het bleef dan niet bij eten alleen ...

3. Een misverstand: Jos Van den Borne was een keer terreinafgevaardigde en gaf vóór de match de wedstrijdbal aan de arbiter want die moest de bal keuren. De man zei: "De Hert". (Hij stelde zich voor) maar Jos had verstaan. "te hert" (te hard) en hij antwoordde: "Dan zal ik hem een beetje aflaten."

4. Tijdens de eerste weken van de competitie was de kantine nog niet klaar. J. Van der Steen zorgde samen met Mieke Versteynen dat er steeds enkele bakken bier klaar stonden achter de kleedhokjes. Zo konden de dorstige supporters tijdens de rust of na de wedstrijd toch een pintje drinken.

Toen de kantine helemaal klaar was zorgden Maaïke en Jacques Van Gestel, samen met vele vrijwilligers, voor de uitbating.

De kantine en het terrein werden een paar keer per jaar verhuurd voor het kleiduifschieten.

Ook de dames van K.V.L.V. en K.A.V. waagden zich aan het voetbalspel en vochten een pittig duel uit.

Het team van 'de Boerinnen'.

Wie kent of herkent deze sportieve dames? Laat het weten aan de redactie!

Het was een faire wedstrijd en met de 0-0 score kon iedereen wel tevreden zijn.

Om wat meer gestructureerde trainingen te geven aan de spelers trok ik naar de Heizelschool. Ik was toen ook trainer bij F.C.Poppel. Later gaf ik de fakkel door aan Twan Van den Hout en het secretariaat aan Denis Dockx.

De eerste jaren werden de verplaatsingen van de spelers met de auto gedaan.

Op zaterdagavond werd er rond-getelefoneerd en gevraagd wie er kon spelen en wie van het bestuur er zou rijden.

In het begin was het een hele opgave om 11 spelers bijeen te krijgen.

Dan sloten vele jeugdspelers zich aan bij FC.Poppel. En er was te weinig plaats om iedereen te laten spelen. We moesten uitbreiden.

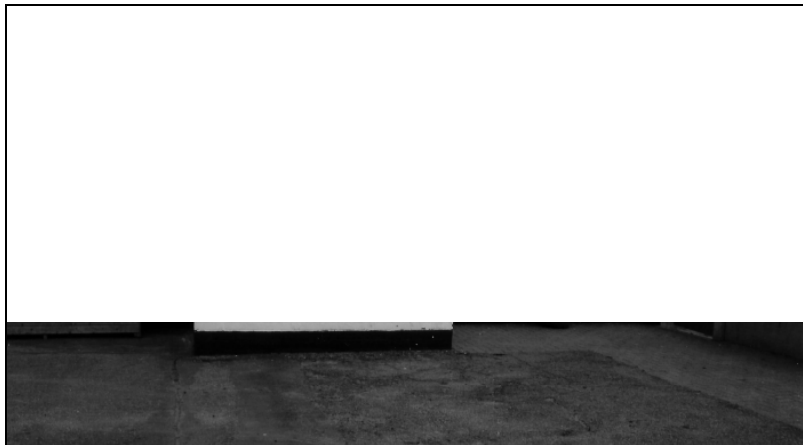
Een jeugdteam met hun trainer en tevens afgevaardigde, Flor Dierckx.

Wie deze kinderen herkent mag het ook laten weten aan de redactie.

Flor zette zich erg hard in voor de jeugd. Hij trok ieder jaar met een hele groep naar Sporta in Tongerlo, op voetbalkamp, waar ze training kregen van bekende en gediplomeerde trainers.

We vroegen en kregen hulp van de gemeente Poppel om uit te breiden. Op Bedaf, steenweg op Baarle, mochten we op de gemeentegronen een nieuwe accommodatie aanleggen. Twintig jaar lang hebben we gespeeld aan de Krommendijk.

In 1982 was het zover en konden we in de maand maart verhuizen naar de drie nieuwe terreinen.

Dit werd uitbundig gevierd. De enkele overgebleven spelers en bestuursleden van het vroegere POPPELIA werden samen met hun echtgenote uitgenodigd. Louis De Jongh, stichter van Poppelia, schetste het wel en wee van het vroegere Poppelia en Flor Dierckx lichtte de jeugdwerking toe van F.C.Poppel.

Twan Van den Hout werd ook in de bloemetjes gezet voor zijn 20 jaren trouwe dienst als ploegafgevaardigde.

Dit jaar, in 2012, viert F.C. Poppel zijn 50-jarig bestaan en mag de club zich voortaan KONINKLIJK noemen. Dus: K.F.C.Poppel

Ik wens de Koninklijke langs deze weg alle goeds toe.

Nota: de hoofding van dit artikel is: 'HOE HET BEGON'. Ik heb immers slechts de eerste levensjaren van F.C. POPPEL willen schetsen.

Historische en wettelijke beschouwingen m.b.t. Genealogie.

Door Theo Peeters.

Na de val van het West - Romeinse rijk ontstond in verschillende fasen het grote Roomse Rijk waar de geestelijken samen met de koningen en keizers de macht in handen hadden en waar ketterij met de dood werd bestraft. Het leenstelsel was algemeen in voege. De koning bezat in privé-naam het hele grondgebied. Delen van zijn rijk werden uitgeleend aan hertogen en graven. Op hun beurt leenden die kleinere stukken land aan baronnen, kloosters enz. De pacht die de leenman aan de leenheer moest betalen bestond uit geld, goederen, officieren (ridders) en soldaten. De bevolking zelf bezat geen eigendommen en was onderhorig aan de plaatselijke leenman. Iedere leenman paste zijn eigen wetgeving toe, maar op geestelijk gebied was het kerkelijke recht algemeen van toepassing over heel West-Europa.

In de 14de eeuw kregen vele plaatsen de titel “ Stad en Vrijheid”. In ruil voor hogere afdrachten aan de leenheer (soms tot het 10-voudige) mochten de steden markten organiseren, kregen zij een plaatselijke rechtbank en mochten zij eigen belastingen innen.

In de eerste helft van de 16de eeuw ontstond het nieuwe gereformeerde geloof, dat mede door het opkomende humanisme en de boekdrukkunst veel aanhang vond in Duitsland en het noorden van de 17 Provinciën. Dit gereformeerde geloof (protestantisme) was een reactie op de dwingelandij van de katholieke kerk, en de teksten van de Bijbel werden als basis genomen. Het protestantisme kreeg meer en meer aanhang en als reactie op deze reformatie werd het Concilie van Trente bijeengeroepen (1545-1563).

De besluiten van dit concilie waren zeer stringent:

- het celibaat werd ingevoerd,
- geestelijken kregen een verbod op cumulatie met kerkelijke ambten,
- de Vulgata, de Latijnse Bijbelvertaling, was de standaardtekst voor alle rooms-katholieken,
- de geloofswaarheden van de erfzonde, de zaligmaking, de 7 sacramenten, de aflaten, de heiligenverering en het vagevuur werden opnieuw verduidelijkt en bevestigd.
- Latijn was de enige liturgische taal,
- Priesters moesten een opleiding krijgen in seminaries en om priester te kunnen worden moesten de kandidaten een kwartierstaat van 4 generaties voorleggen waaruit de deugdelijkheid van de voorouders moest blijken (vb. geen onwettige kinderen of ‘vroeg geboren’ kinderen),
- Gelovigen werden onderricht via catechismus en door prediking,
- Bisschoppen moesten theologie hebben gestudeerd waardoor het voor de adel praktisch onmogelijk werd om jonge zonen aan een kerkelijk baantje te helpen,
- Liturgische gezangen kregen een nieuwe vormgeving,
- Het kerkelijke recht werd uitvoerig teboekgesteld en is tot op heden grotendeels ongewijzigd gebleven,
- het doopsel was een sacrament en dient binnen 24 uur te worden toegediend, het doopsel moest ingeschreven worden in een doopregister, (1550)
- het huwelijk, ook een sacrament, moest, na een drievoudige afkondiging, gesloten worden in een kerk ten overstaan van een priester en getuigen en vervolgens worden vastgelegd in een huwelijksregister (1550).

Mede door deze strenge besluiten kon de uitdrijving van het protestantisme tot staan worden gebracht.

Als gevolg van de contrareformatie verplichtte de landvoogd op 11 juli 1565 de bisschoppen om de beslissingen van het Concilie van Trente uit te vaardigen.

Voor het Oostenrijkse bewind is de Kerk 'een staat binnen de staat' en keizerin Maria Theresia wilde de macht van die Kerk beknotten. Haar zoon Jozef II schafte in 1786 alle kerkelijke broederschappen af, verbood alle kermissen, jubileumvieringen, bedevaarten en processies op een paar streng gereguleerde uitzonderingen na. Bovendien moesten alle kerkelijke goederen worden geteld en moesten de nieuwe priesters een staatsexamen afleggen. Het toewijzen van een vacant pastoraalambt gebeurde niet langer door de bisschoppen, maar door de burgerlijke overheid. Hierdoor leefde de clerus en de burgerlijke overheden meer en meer in onmin.

Op 20 februari 1790 overleed Keizer Jozef II en werd hij opgevolgd door zijn broer Leopold II en later, bij diens dood, door Frans II. Ondertussen werd in Frankrijk in 1792 de 1ste Franse Republiek uitgeroepen.

Na de slag in Fleurus op 26 juni 1794 kwamen de Oostenrijkse Nederlanden onder Frans gezag en kwam er voor ons een einde aan het 'Ancien Régime'.

Op 16 november 1794 werd het 'burgerlijk huwelijk' ingesteld en op 17 juni 1796 de 'burgerlijke stand'. Men beveelt de priesters de parochiale registers (dopen, huwelijken en overlijden) over te maken aan de gemeentebesturen. De 'directoire' ontnam hiermee de belangrijkste sociale functie van de kerk, een functie waardoor de kerk het leven van de parochianen kon controleren. In datzelfde decreet werd het burgerlijk huwelijk verplicht en werd een scheiding met wederzijdse toestemming mogelijk. Een kerkelijk huwelijk mocht pas na een burgerlijk huwelijk worden voltrokken.

Deze wet op het burgerlijke huwelijk en de mogelijkheid tot scheiden wekte het ongenoegen van de geestelijkheid en de gelovigen op. Heel wat gelovigen weigerden om het burgerlijk huwelijk aan te gaan en huwden toch illegaal in de kerk. Deze periode is gekend als de 'gesloten periode'. Deze 'illegale' kerkelijke huwelijken zijn niet altijd terug te vinden omdat de registers verborgen werden. Vaak komt het voor dat koppels pas vele jaren na hun kerkelijk huwelijk het burgerlijke huwelijk afsloten. Anderen zijn nooit voor de wet getrouwd.

Het grondgebied van het huidige België en Nederland bestond uit 17 departementen:

- LYS (vergelijkbaar met West-Vlaanderen)
- HAINAUT (Henegouwen)
- SAMBRE ET MEUSE (Namen)
- FORETS (Luxemburg)
- OURTHE (Luik)
- DYLE (Brabant)
- ESCAUT (Oost-Vlaanderen)
- DEUX NETHES (Antwerpen en deels Noord-Brabant in Nederland)
- MEUSE INFERIEURE (Limburg)
- BOUCHES DE L'ESCAUT (Zeeland)
- BOUCHES DU RHIN
- BOUCHES DE LA MEUSE
- YSSEL SUPERIEUR
- BOUCHES DE L'YSSEL
- ZUIDERZEE
- FRISE
- EMS OCCIDENTAL

De laatste 8 departementen waren hoofdzakelijk bevolkt door protestanten die al onder het Oostenrijkse bewind rebelleerden. Omdat de rooms-katholieke kerk hier omzeggens geen volgelingen had kenden zij ook de parochieregisters niet. Het verplicht inschrijven in het bevolkingsregister lokte grote verontwaardiging uit en uit rebellie gaf men vaak een valse naam op om te spotten met de opgelegde Franse wetgeving. Namen als “Vroeg in de wei”, “Naaktgeboren”, “Oudbier”, “Haas” enz. vinden hier hun oorsprong.

In de negen ‘Belgische’ departementen werden kerkelijke huwelijken zonder voorafgaand burgerlijk huwelijk opgespoord en bestraft, wat veel minder het geval was bij de 8 ‘Nederlandse’ departementen. Vooral in het departement BOUCHES DU RHIN werden in schuren en kapellen en net over de grens van het departement, kerkelijke huwelijken ingezegend, vaak door de ‘Belgische’ pastoor die samen met zijn trouwlustig koppel op uitstap ging. Goirle, Eersel, Reusel, Lommel, Luycksgestel zijn hiervoor gekend.

Onvindbare huwelijken vanaf 1797 tot een heel stuk in de 19de eeuw vonden hier hun oorsprong en zijn soms terug te vinden in parochieregisters die later toch boven water zijn gekomen.

Theo Peeters

E-mail. Theopeeters1@telenet.be

Poppel.

In de twee vorige nummers van dit tijdschrift gaf Louis De Jongh een beschrijving van verschillende facetten van het leven in zijn dorp rond 1943. Als toemaatje dit gedicht dat eveneens van zijn hand is.

In de straat slaapt men laat
ligt men lang te rusten
's namiddags niet, want men ziet
mannen die hem lusten
'n pot bier, ofwel vier
vijf, zes borrels tevens
en als men thuis komt is het kabaal
't zit er weeral tegen.

Den Boelvaer, ik weet het maar
van te horen zeggen
staat bekend, hieromtrent
voor het kaarten leggen
en daarbij, zoals men zei
wonen er gekke wijven
en naar het schijnt is er ook geen
zalf aan te wrijven.

Aal en Maal, kolossaal
is maar één familie
leeft apart en werkt hard
het is er altijd ruzie.
Onverwacht door de 'new look' dracht
waren zij in de mode
maar de fijne nylonkous
is er nog verboden.

Boerenbond, magere grond
maar plezante mensen
maar de jeugd, dol van vreugd
laat er soms te wensen.
Het is gebeurd en betreurd
dat de pap aanbrandde
maar de goei zijn nog gewild
ook door hogere standen.

Schenkeningen aan het museum, de bibliotheek en het archief.

Door Jos Verhoeven.

Harry De Kinderen Herentals:

- Zeishaarset (1 aambeeld en 2 hamers)
- dorsvlegel
- paardenhoofdstuk (haam)
- twee bewerkte, koperen obussen

Jef Bullens Ravels:

- brief Isidoor Verdonck 1915
- twee foto's Isidoor Verdonck

Fam. Eugène Abrams Poppel:

- een oude strikkenmuts van de St.-Sebastiaangilde Poppel
- een petje (faske) van de St.-Sebastiaangilde Poppel

Fam. Henri Vloemans Weelde:

- dameskapje met Turnhoutse kant (Ruts-Mathé)
- bef met kant (Ruts-Mathé)
- schouderdoek met kant (Ruts-Mathé)
- dameslijfje met mouwen (Ruts-Mathé)
- boerenkiel (Vloemans-Kolen)
- pet (faske) (Vloemans-Kolen)
- bolhoed zwart (Vloemans-Kolen)
- zwarte hoed (Vloemans-Kolen)
- grijze hoed (Vloemans-Kolen)

Marie Verwimp Poppel:

- koffiemolen
- een Rosskopf-zakhorloge + ketting

Jos Raeymaekers Weelde:

- carbuurlantaarn

E.H. Van Dun Turnhout:

- oude huiswekker
- oude wandklok (regulator)
- plastiek of hoornen kruisje voor kinderwieg
- vier wijnmeetglaasjes
- twee theeglaasjes met onderzetter van Istanbul
- mosterdpot in varkensmotief
- verzameling kaartjes van vlaggen van de Wereld (uitgave Callebaut en Elixir d'Anvers)
- militaire stafkaarten van Frankrijk (Parijs, Noord-Frankrijk) 3 mappen

- bedsprei + garnituur nachtkastje
- zwart schouderdoek
- pak zichtkaarten
- achteruitkijkspiegel
- houten fluit
- pitjes voor olielampjes
- zoutvat in konijnmotief
- boeken breien en haken: Van Steek tot Steek (uitgave Helmont bv)
- 8 dozen wereldcollectie luciferdoosjes
- zomeroverjas voor pastoor
- groot Oostenrijks kruisbeeld volledig in hout.

Jan Dries –Van Tigchelt Weelde:

- doos schoolboeken en schoolmateriaal

Twan Van der Voort Poppel:

- kader met foto (onbekend)
- schilderij: Zeezicht
- plaat "De eerste stap" in kader
- oude stoel zonder zitting
- stoel "stijl Thonnet"

Baeyens Jos Ravels:

- twee gasmaskers

Rik Bogaerts Turnhout:

- kantwerklamp
- het Grote Antiek boek
- boek Het Antieke Meubel
- rijstpapbord

Ria Verheyen Turnhout:

- drie beelden onder stulp: H. Hart, O.L.Vrouw en de H. Familie (dit laatste beeld stond tot 1926 bij pastoor Jacobs in de pastorie St.-Michiel te Weelde)

Mevr. Frank Remers Poppel:

- Engelse kepie
- knijpkatlampje
- vest + ceintuur + medailles

Mieke Boeren-Heykants Weelde:

- oud kinderbroekje

Rik Van Vlasselaer Poppel:

- een koperen reliëfplaat
- een reproductie (Onnozele Kinderen)

Fam Jansens-Verstraelen Weelde:

- een plechtige communiekleed (± 1950)
- een doopjasje

Frans Van Loon Ravels:

- drie zakhorloges

Theo Nauwelaerts Weelde:

- bak met schrijnwerkersmateriaal

Marc Vermeeren Poppel:

- gietijzeren schouwplaat uit 1614.

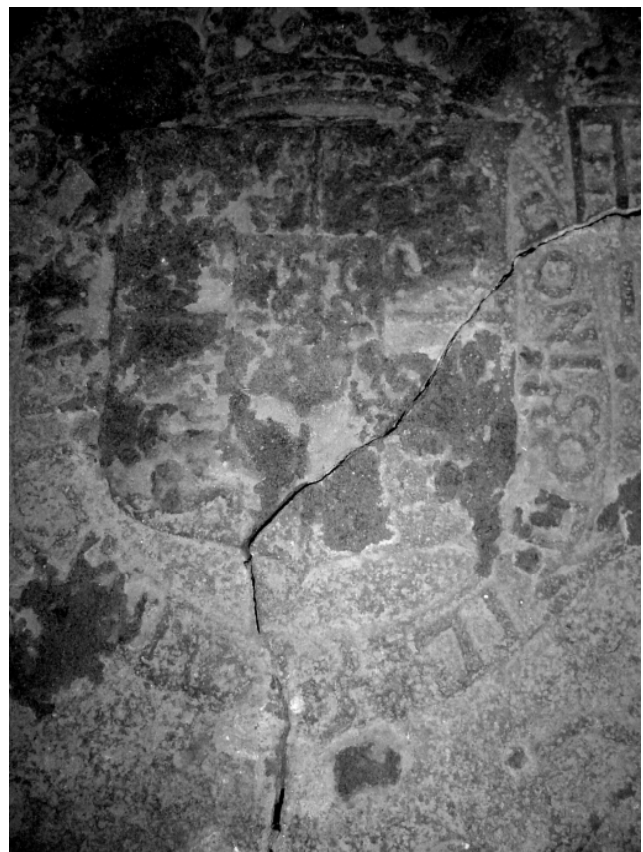
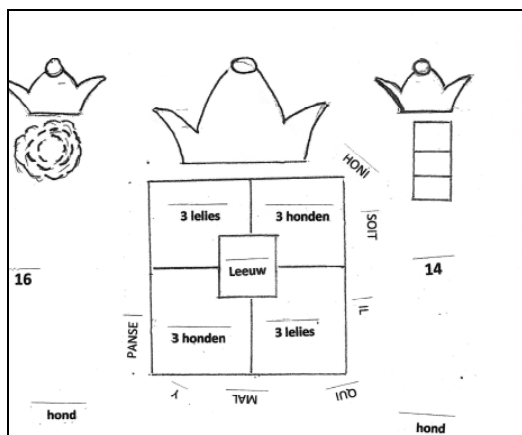
De plaat werd gevonden in Poppel toen daar het voormalige klooster werd afgebroken. Waarschijnlijk stond de plaat in de schouw van een woning, die in de 17^e eeuw op diezelfde plaats gestaan heeft.

De tand des tijds maakte de plaat erg onduidelijk.

Daarom hierbij een schets met de tekst:

'Honi soit il qui mal i panse'.

Honni soit qui mal y pense : schande over hem die er kwaad van denkt.

Ode aan de vrijwilliger.

Een uitnodiging voor iedereen die zich aangesproken voelt.

ODE AAN DE VRIJWILLIGER

Ze groeien niet aan de bomen:
De werkers van de toegevoegde uren.
Die vrij en ongedwongen met elkaar
Op pad gaan, ervaringen verzamelen en
Banden smeden tussen gelijkgestemden.

Samen op stap om de kleine en de grote
Wereld te verkennen. Op vele terreinen
Poortjes openen, luisteren en zingen.
Met of zonder woorden, beelden
En gebaren, zeggen wat nog niet
Werd gezegd. Niet gezien.

Blij zijn met de verwondering die aan
Dagelijksheid wordt toegevoegd. Blij
Zijn om het delen en geven en de glimlach
Op andermans gelaat. Ze groeien niet
Aan de bomen, ze wonen in onze straat.

Maar als het wintert en de haren wit,
Trekken rimpels als vraagtekens tussen
De ogen. Want stilaan groeit besef
Dat mogelijk een laatste generatie
Begonnen is aan wat de ruggengraat
Is van het land, een stad, een straat:
Het verenigingsleven en de vrijwilligers.

Ina Staberg, eerste stadsdichter van de stad Diest.

Tijdschrift 'De Drie Goddelijke Deugden'
Afgiftekantoor: 2380 Ravels 1
Redactieadres:
Ria Verheyen, Welvaartstraat 14, 2300
Turnhout

Verschijnt 3-maandelijks
Verantwoordelijke uitgever:
Luc Andries
Pastoor Coolsstraat 15, 2382 Poppel